

Arrest

nr. 121 798 van 28 maart 2014
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 3 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. VAN DER BEKEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Iraans staatsburger afkomstig uit Shiraz. U studeerde economie aan de Vrije Universiteit van Shiraz. Ten tijde van de presidentsverkiezingen in 1388 (Perzische tijdsrekening, stemt overeen met 2009) zat u in uw laatste jaar. Op zich was u niet geïnteresseerd in politiek. U was evenmin actief in studentenverenigingen. In de aanloop naar de presidentsverkiezingen van 22/3/1388 (12 juni 2009) meende u echter iets te kunnen doen voor uw land. U meende dat Mousavi de minst slechte van alle kandidaten was. U voelde zich aangetrokken door zijn belofte de handelsrelaties met andere landen te herstellen. Samen met een aantal medestudenten begon u twee weken voor de verkiezingen campagne te voeren voor Mousavi. U probeerde medestudenten te overtuigen om voor Mousavi te stemmen. U werd tweemaal naar het bureau van de Bassidj (Mobilisatie van Verdrukten) op de universiteit geroepen en kreeg telkens een waarschuwing. U beloofde geen campagne meer te voeren

maar deed in de praktijk gewoon verder. Op de dag van de verkiezingen ging u zoals iedereen samen met uw ouders stemmen. De volgende dag omstreeks 14 uur werd op televisie bekendgemaakt dat Khamenei zijn felicitaties had overgemaakt aan Ahmadinejad voor diens overwinning. U was zeer verbaasd. Iedereen verwachtte immers dat Mossavi zou winnen. Samen met uw vader nam u die dag deel aan een betoging in de Mulla Satraa straat in Shiraz. Die dag was er een grote mensenmassa op de been. Plots kwam de politie. Een deel van de agenten droeg een uniform. Anderen waren in burger gekleed. Daarnaast waren er veel bassidji aanwezig. Zij begonnen willekeurig een groot aantal mensen te arresteren. Ook uw vader werd opgepakt. U liep weg en keek niet meer achterom. Eén agent liep achter u aan. U klopte aan bij uw vriendin L. F. (...). U zei dat u achtervolgd werd door de politie. U ging niet meer naar huis. U belde naar uw moeder en deelde haar mee dat uw vader gearresteerd was. De dag nadien, op 24/3/1388 (14 juni 2009), viel de politie binnen in uw ouderlijke woning. U neemt aan dat zij het adres te weten kwam na uw vader mishandeld te hebben. De politie doorzocht het huis en nam tal van documenten in beslag, waaronder uw shenasnameh (geboorteboekje), één van uw twee studentenkaarten, en cd's met documenten van de verkiezingscampagne. Vier dagen later belde uw moeder u om te zeggen dat de politie nogmaals was langs geweest. Deze keer verrichtte zij geen huiszoeking. Zij vroeg wel naar u. U vreesde voor uw leven en durfde niet naar huis terug te keren. Een week na de verkiezingen begaf u zich naar de universiteit. U diende nog twee herexamens af te leggen vooraleer u uw masterdiploma kon behalen. De deelname aan de examens werd u geweigerd. Op aanraden van uw moeder ging u naar uw tante in Bandar Abbas. Daar verbleef u twee of drie maanden. U wilde afwachten hoe de situatie voor u zou evolueren. U hoorde van uw moeder dat de politie op 19/4/1388 (10 juli 2009) – maar u bent niet zeker van deze datum – nogmaals aan de deur van uw ouderlijke woning was geweest op zoek naar u. De politie gaf uw moeder te kennen dat zij alle persoonlijke informatie over u in haar bezit had en dat u zich diende te melden op het politiebureau. Uw moeder raadde u aan Iran te verlaten. Zij bezocht ongeveer de helft van alle politiekantoren van Shiraz. Zij vermoedde dat uw vader naar Teheran werd gestuurd omdat zij in Shiraz geen spoor van hem kon vinden. De echtgenoot van uw tante bracht u in contact met een smokkelaar. De smokkelaar regelde voor u een vervalst Iraans paspoort op naam van ene S. I. (...). In de zevende maand van 1388 (september – oktober 2009) nam u in Bandar Abbas het vliegtuig. Via tussenstops in Dubai en ergens in Duitsland kwam u in Brussel aan. De smokkelaar vergezelde u tijdens de reis. Op 21 oktober 2009 vroeg u asiel aan in België. In geval van terugkeer naar Iran vreest u voor uw leven. Ook na uw vertrek uit Iran hebt u niets meer van uw vader vernomen. Een tweetal maanden geleden kwam de politie naar uw ouderlijke woning in het bezit van een huiszoekingsbevel. Zij doorzocht de woning maar kon niets vinden. Zij vroeg aan uw moeder waar u zich bevond en zei dat u zich op het politiekantoor diende te melden.

U bent in het bezit van uw melli-kaart (nationale kaart); een kopie van uw shenasnameh; een certificaat van een opleiding psychologie die u volgde in 2003; uw studentenkaart, geldig tot 31/6/1385 (22 september 2006); en een document van de universiteit waaruit blijkt dat u de eerste twee jaar van uw studies economie voltooid hebt. Verder legde u een internetartikel van Radio Farda neer d.d. 1/5/1392 (23 juli 2013). In dit artikel zegt de woordvoerder van het ministerie van Justitie dat zij die het land verlaten hebben naar aanleiding van de gebeurtenissen in 1388 (2009) kunnen terugkeren naar Iran maar dat zij zullen opgevolgd worden door de autoriteiten. U leidt hieruit af dat de mensen in kwestie opgehangen zullen worden. De Iraanse autoriteiten verklaren immers steeds maar de halve waarheid in de media.

B. Motivering

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst kan er maar weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen omtrent uw reisweg van Iran naar België. U verklaarde met het vliegtuig van Bandar Abbas via Dubai en een u onbekende luchthaven in Duitsland naar Brussel gereisd te zijn, in het bezit van een vervalst Iraans paspoort op naam van S. I. (...). U stelde dat zij dezelfde geboortedatum als u had. Behalve de naam en de geboortedatum kon u echter geen informatie geven over de door u aangenomen valse identiteit. Zo bleek u niet op de hoogte van de geboorteplaats in het paspoort. U kon ook niet zeggen of het paspoort al dan niet een visum bevatte (CGVS, blz. 11-13). Dergelijke verklaringen zijn hoegenaamd niet aannemelijk. Gelet op het grote risico dat u zou hebben genomen om door het luchthavenpersoneel in zowel Iran als Europa aan herhaaldelijke (identiteits)controles en ondervragingen onderworpen te worden met betrekking tot uw persoon en uw reisbedoelingen, kan er van u verwacht worden dat u hieromtrent meer details kan verstrekken. Bovendien blijkt uit informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal dat in de internationale luchthaven van Brussel de identiteit van alle reizigers strikt en individueel wordt nagegaan. Ook uw verklaring dat de smokkelaar uw paspoort voorlegde aan

de douane in Brussel (CGVS, blz. 13) is volstrekt ongeloofwaardig. Verder moet worden opgemerkt dat u geen enkel stuk kon neerleggen ter staving van uw reisweg van Iran naar België (vliegtuigtickets, boarding pass, bagagestickers). Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Daarnaast kan er geen enkel geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw campagneactiviteiten voor Mousavi. U had de biografie en het politieke programma van Mousavi op televisie gezien en voelde zich hierdoor aangesproken (CGVS, blz. 17). U kon echter nagenoeg niets vertellen over zijn politieke programma en carrière. U meende dat Mousavi nog geen politieke ervaring had opgedaan onder vorige presidenten (CGVS, blz. 17). Uit informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal blijkt nochtans dat Mousavi eerste minister van Iran was tussen 1981 en 1989 en dat hij adviseur was bij presidenten Khatami en Rafsanjani. U zei dat u zich aangetrokken voelde door de belofte van Mousavi om de handelsrelaties met andere landen te herstellen. U kon evenwel niet zeggen hoe hij dat zou aanpakken (CGVS, blz. 20). Van iemand die daadwerkelijk campagne voerde voor Mousavi kan verwacht worden dat hij of zij meer op de hoogte is van diens programma. Indien u immers het programma niet kent, kan u ook geen andere potentiële kiezers overtuigen om voor hem te stemmen. Zeker als student economie aan de universiteit kan van u verwacht worden dat u meer kan vertellen over het economische programma van Mousavi.

Verder hebt u niet aangetoond dat u daadwerkelijk bent gaan stemmen bij de presidentsverkiezingen van 2009. U verklaarde dat uw originele shenasnameh door de politie in beslag werd genomen bij een huiszoeking in uw ouderlijke woning (CGVS, blz. 10). U legde hierover tegenstrijdige verklaringen af. Aanvankelijk zei u dat de politie uw shenasnameh in beslag nam toen zij de tweede keer naar uw huis kwam (CGVS, blz. 10). Later stelde u dat de politie op 24/3/1388 (14 juni 2009) een eerste keer naar uw ouderlijke woning kwam en toen een huiszoeking verrichtte. De tweede keer, op 28/3/1388 (18 juni 2009), voerde zij geen huiszoeking uit (CGVS, blz. 14-15). U legde wel een kopie van uw shenasnameh neer. Uit deze kopie blijkt niet dat u deelnam aan de verkiezingen. U verklaarde dat het blaadje waarop de stempel na het uitbrengen van uw stem ontbreekt maar gaf geen plausibele uitleg waarom dit blaadje ontbreekt. U gaf aan dat de smokkelaar u gevraagd had documenten te voorzien en dat u aan stress onderhevig was waardoor u niet alle documenten nakeek (CGVS, blz. 19). Echter, voortgaande op uw verklaringen moet u de kopie al eerder genomen hebben, op een moment dat er nog geen sprake was van een vlucht naar het buitenland.

Voorts legde u weinig geloofwaardige verklaringen af over uw universitaire studies. Allereerst is het opmerkelijk dat u niet kon zeggen in welke jaren u precies aan de universiteit studeerde. U weet dit aan de lange tijd die u al in België bent (CGVS, blz. 6-8). De vaststelling dat uw asielpcedure in België al vier jaar aansleept is correct, maar doet geen afbreuk aan het feit dat de vraag een belangrijk deel van uw levensloop betreft. Daarnaast zijn uw verklaringen over uw twee studentenkaarten weinig overtuigend. U legde één studentenkaart neer. U gaf aan dat u deze de eerste dag kreeg en dat u ze nodig had om aan de poort te tonen en toegang te krijgen tot de universiteitscampus (CGVS, blz. 7). De door u neergelegde studentenkaart vermeldt nochtans maar een geldigheidstermijn tot 31/6/1385 (22 september 2006), daar waar u tot 1388 (2009) aan de universiteit zou gestudeerd hebben. Hierop gewezen beweerde u dat studenten die herexamens aflegden geen nieuwe studentenkaart dienden aan te vragen, dat enkel nieuwe studenten zulks hoefden te doen en dat u na al die jaren gekend was op de universiteit (CGVS, blz. 7). Deze uitleg lijkt moeilijk verenigbaar met de uitdrukkelijke geldigheidstermijn die de studentenkaart vermeldt. U had nog een tweede studentenkaart, die u op uw kleding diende te dragen bij examens. Deze studentenkaart had u thuis laten liggen en werd bij de huiszoeking in beslag genomen. Gevraagd of u dan wel zonder deze kaart examens kon gaan afleggen, beweerde u dat het voor studenten van de hogere jaren niet verplicht was deze steeds bij te hebben (CGVS, blz. 19). Over deze studentenkaart stelde u ook dat ze vier jaar geldig was (CGVS, blz. 7). Gelet op uw eerdere bewering dat u zich elk semester opnieuw diende in te schrijven (CGVS, blz. 7), blijft dit een bevreemdende uitleg. Verder is uw verklaring dat u zich een week na de verkiezingen naar de universiteit begaf om uw laatste twee herexamens af te leggen moeilijk in overeenstemming te brengen met uw eerder aangehaalde vrees voor uw leven na de arrestatie van uw vader en de huiszoeking in uw ouderlijke woning. In uw wederwoord zette u uiteen dat de Bassidj op de universiteit en de politie niets met mekaar te maken hebben (CGVS, blz. 19). Rekening houdende met uw verklaring dat de politie tijdens de huiszoeking uw studentenkaart in beslag nam, is het niet onlogisch ervan uit te gaan dat u ook op de universiteit gezocht zou worden. U legde overigens geen documenten neer waaruit blijkt dat u in 1388 (2009) daadwerkelijk laatstejaarsstudent was aan de Vrije Universiteit van Shiraz.

Aangaande uw deelname aan de betoging daags na de presidentsverkiezingen van 22/3/1388 (12 juni 2009) blijken uw verklaringen evenmin aannemelijk. U kon niet zeggen wie er tot de betoging had opgeroepen. U zei eerst dat u op de hoogte werd gesteld door uw vrienden. Gevraagd hoe deze vrienden heten, wijzigde u uw verklaringen en stelde u dat uw vader van de betoging gehoord had

en dat jullie er samen naar toe vertrokken waren (CGVS, blz. 21). U kon ook niet zeggen welke route de betoging nam. U bleef erbij dat u naar de Mulla Satraa straat ging, dat het daar heel druk was en dat plots de politie opdaagde (CGVS, blz. 22). Het is overigens veelzeggend dat u hoegenaamd geen idee bleek te hebben van eventuele slachtoffers tijdens de demonstraties in Shiraz in de nasleep van de verkiezingen. Volgens informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt vielen er toen in Shiraz (minstens) twee dodelijke slachtoffers.

Met betrekking tot de verdwijning van uw vader moet eerst en vooral worden opgemerkt dat u tijdens uw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat hij op een betoging op 27/6/1388 (18 september 2009) werd gearresteerd, daar waar u het op het Commissariaat-generaal zijn arrestatie steeds situeerde tijdens een demonstratie de dag na de presidentsverkiezingen van 22/3/1388 (12 juni 2009) (CGVS, blz. 14). Verder is het weinig aannemelijk dat uw familie zich niet liet bijstaan door een advocaat om hem op te sporen. Noch u noch uw familie zou stappen hebben ondernomen om ruchtbaarheid te geven aan de verdwijning van uw vader (CGVS, blz. 16-17).

Gelet op de veelvuldige contradicties in uw verklaringen en uw gebrekkige geloofwaardigheid op tal van punten die de essentie van uw relaas betreffen, kan er geen enkel geloof meer gehecht worden aan de door u uiteengezette asielmotieven.

De door u aangebrachte documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Uw identiteit en nationaliteit staan niet ter discussie. Ook aan uw eerdere universitaire studies wordt niet getwijfeld. Het artikel van Radio Farda heeft op u geen betrekking aangezien er geen geloof gehecht wordt aan uw activiteiten in de nasleep van de presidentsverkiezingen van 22/3/1388 (12 juni 2009).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel haalt verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt te worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle

elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Betreft de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden campagneactiviteiten voor Mousavi, wenst verzoekende partij op te merken dat zij nooit een geheim heeft gemaakt van haar beperkte politieke interesse en dat zij nooit actief heeft deelgenomen aan de activiteiten van de studentenvereniging. Het is pas toen de hervervkiezing van zittend president Ahmadinejad nakend was dat zij besloot iets te willen doen voor haar vaderland. De biografie en het politieke programma dat destijds in 2009 werd uitgezonden op de televisie overtuigde haar om campagne te voeren voor Mousavi.

Verzoekende partij wenst er tevens op te wijzen dat haar naar het politieke programma van de presidentskandidaat Mousavi werd gevraagd meer dan vier jaar na de betreffende verkiezingen en gevoerde campagnes. In de gegeven omstandigheden kan dan ook niet van haar verwacht worden dat zij gedetailleerd het politieke programma van Mousavi kan navertellen. Zij beperkte zich tot de belangrijkste hoofdreden waarom zij het opnam voor Mousavi, met name omdat hij de handelsrelaties met andere landen wilde herstellen. Zonder meer aannemen dat van een studente economie kan verwacht worden dat zij meer kan vertellen over het economische programma van Mousavi is in de gegeven omstandigheden kennelijk onredelijk, aldus verzoekende partij.

2.2.3.2. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoekende partij nagenoeg niets kon vertellen over het politieke programma en de politieke carrière van Mousavi en dat zij zelf verklaarde dat Mousavi nog geen politieke ervaring had opgedaan onder vorige presidenten, terwijl uit de landeninformatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat Mousavi eerder al eerste minister was in Iran en hij tevens adviseur is geweest bij verschillende presidenten. Verwerende partij stelt eveneens vast dat verzoekende partij niet kon uitleggen welke stappen Mousavi van plan was te ondernemen teneinde de handelsrelaties met andere landen te herstellen, terwijl dit van een studente economie toch wel kan worden verwacht. Verzoekende partij tracht haar onwetendheid goed te praten door te wijzen op haar beperkte politieke interesse, het feit dat zij nooit actief zou hebben deelgenomen aan de (politieke) activiteiten van de studentenvereniging en het feit dat deze verkiezingen dateren van meer dan vier jaar geleden. Bovendien vindt zij het onredelijk van verwerende partij om van een studente economie te verwachten dat zij meer duiding zou kunnen geven over het economische programma van Mousavi. De Raad is niet overtuigd door deze argumenten. Immers, verzoekende partij beweert dat zij aanvankelijk niet geïnteresseerd was in politiek, doch dat zij werd aangetrokken door Mousavi's belofte om de handelsrelaties met andere landen te herstellen. Dit inzicht zou haar hebben aangezet om actief campagne te gaan voeren voor Mousavi twee weken voor de verkiezingen. Zo zou zij medestudenten hebben proberen te overtuigen om voor Mousavi te stemmen. De Raad ziet niet in hoe verzoekende partij in staat zou zijn geweest om werkelijk een bijdrage te leveren aan de campagne van Mousavi indien zij niet eens kon zeggen welke politieke carrière hij achter de rug heeft en, nog belangrijker, wat zijn programma – nochtans de reden waarom zij heeft besloten om hem te steunen, met alle risico's van dien – dan precies inhield. Verzoekende partij geeft overigens uitdrukkelijk aan dat zij er "niets van kent" (administratief dossier, stuk 4, p. 20), hetgeen niet bepaald getuigt van een geëngageerde politieke houding waarvoor zij bereid was risico's te nemen. De Raad acht het evenmin realistisch dat verzoekende partij zich, zonder dat zij op de hoogte zou zijn geweest van deze cruciale informatie, in die mate zou hebben ingezet voor de presidentsverkiezingen, aangezien zij door deze activiteiten zeer ernstige problemen zou hebben ondervonden met de Iraanse autoriteiten. Daar verzoekende partij op basis van duidelijke programmapunten verkoos plots politiek actief te worden en zich zwaar te engageren voor een bepaalde kandidaat in de verkiezingsstrijd waardoor zij zou zijn vervolgd en genoodzaakt was het land te verlaten, kan het argument dat er reeds meerdere jaren sindsdien zijn verstreken waardoor zij het zich allemaal niet meer zo goed kan herinneren door de Raad niet worden aangenomen vermits het dermate cruciale elementen van haar asielrelaas betreffen dat mag worden aangenomen dat deze in het geheugen gegrift staan. De Raad besluit dat de door verzoekende partij aangebrachte verklaringen niet volstaan om haar volstreekte onwetendheid met betrekking tot voormelde elementen goed te praten. Dergelijke vaststelling doet op ernstige wijze afbreuk aan haar geloofwaardigheid.

2.2.4.1. Betreft de vaststelling dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij daadwerkelijk is gaan stemmen bij de presidentsverkiezingen, benadrukt verzoekende partij dat zij op het Commissariaat-generaal een kopie van haar shenasnameh heeft neergelegd. Verzoekende partij stelt dat zij heeft verklaard dat de stempel, die werd aangebracht in de shenasnameh na het uitbrengen van haar stem tijdens de verkiezingen van 12 juni 2009, ontbreekt omdat de kopie genomen werd voor die verkiezingen. De originele shenasnameh, die in beslag werd genomen tijdens de huiszoeking van 14 juni 2009, bevatte wel deze stempel, maar is allicht nog steeds in het bezit van de Iraanse politionele autoriteiten. Verzoekende partij stelt dat haar verklaring dat zij door de smokkelaar gevraagd werd documenten te voorzien en dat zij aan stress onderhevig was, geen afbreuk doet aan de vaststelling dat zij een kopie heeft voorgelegd, genomen voor de presidentsverkiezingen van 12 juni 2009, en waaruit – evident – geen stembewijs kan blijken. Verzoekende partij wijst er tevens op dat verwerende partij de kopie van haar shenasnameh zelf minstens voor 13 juni 2009 situeert, de dag waarop haar vader werd gearresteerd. Aangezien zij heeft verklaard dat zij haar stem bij de presidentsverkiezingen heeft uitgebracht op 12 juni 2009 en aangezien verwerende partij zelf aangeeft dat de kopie dateert van voor het moment dat er sprake was van een vlucht naar het buitenland, kan verwerende partij zich niet vergenoegen met de stelling dat niet aangetoond werd dat zij is gaan stemmen bij de betreffende presidentsverkiezingen, besluit verzoekende partij. Verzoekende partij merkt tenslotte nog op dat het feit of de politie nu tijdens het eerste of tweede bezoek aan haar ouderlijke woning de originele shenasnameh in beslag nam, niet ter zake doet.

2.2.4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift een plausibele uitleg tracht te verschaffen voor het feit dat het blaadje waarop de stempel staat ontbreekt in haar shenasnameh. Zij stelt dat haar originele shenasnameh, waarin de stempel staat na de verkiezingen in beslag werd genomen. De kopie van haar shenasnameh, die zij heeft neergelegd op het Commissariaat-generaal, had zij eerder, voor de presidentsverkiezingen, genomen. Deze uitleg wordt volgens verzoekende partij ook ondersteund in de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat de verklaringen van verzoekende partij, wat betreft het moment waarop de kopie werd genomen, voor interpretatie vatbaar zijn (administratief dossier, stuk 4, p. 19). Het valt dan ook niet uit te sluiten dat verzoekende partij deze kopie al eerder had genomen, wat ook door verwerende partij wordt geïnsinueerd. De Raad vindt het echter zeer opvallend dat verzoekende partij helemaal geen bewijs kan bijbrengen teneinde haar verklaring dat zij is gaan stemmen bij de presidentsverkiezingen van 2009, te staven. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekende partij tegenstrijdige opeenvolgende verklaringen heeft afgelegd over de huiszoeking waarbij haar shenasnameh in beslag zou zijn genomen door de politie. Zo heeft verzoekende partij aanvankelijk verklaard dat de politie haar shenasnameh in beslag nam toen de politie de tweede keer naar haar huis kwam, terwijl zij later verklaarde dat de politie bij hun tweede bezoek geen huiszoeking uitvoerde. Verzoekende partij merkt dienaangaande op dat het feit of de politie nu tijdens het eerste of tweede bezoek aan haar ouderlijke woning de originele shenasnameh in beslag nam, niet ter zake doet, hetgeen uiteraard niet volstaat om de tegenstrijdigheid in kwestie te weerleggen. De vaststelling dat verzoekende partij niet het minste begin van bewijs kan voorleggen van haar bewering dat zij haar stem heeft uitgebracht bij de presidentsverkiezingen en de bevinding dat zij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de inbeslagname van haar shenasnameh, het document waarmee zij haar stem zou kunnen bewijzen, doen volgens de Raad verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen.

2.2.5.1. Verzoekende partij vindt het volstrekt onredelijk om enige conclusies te koppelen aan het feit dat zij niet onmiddellijk een accuraat antwoord kon geven op de vraag in welke jaren zij precies aan de universiteit studeerde. De vraag werd immers niet herhaald en, zoals zij terecht aangaf, is het reeds enige tijd geleden en probeert zij het verleden in Iran achter zich te laten en hier in België een nieuw leven op te starten. Verzoekende partij legt uit dat zij reeds meer dan vier jaar actief bezig is met haar integratie in de Belgische samenleving. Zij is onmiddellijk begonnen met het aanleren van de Nederlandse taal en het volgen van cursussen maatschappelijke oriëntatie. Reeds sedert 8 juli 2011 wordt zij tewerk gesteld als keukenhulp. Hoewel deze elementen strikt genomen buiten het kader van een asielprocedure vallen, kan niet ontkend worden dat een bepaalde vervreemding met het land van herkomst is opgetreden. Het is volgens verzoekende partij dan ook plausibel dat, wanneer zij plots geconfronteerd wordt met een heel concrete vraag met betrekking tot periodes van toen zij in Iran verbleef, zij hier niet onmiddellijk een antwoord op kan geven. Verzoekende partij vindt de houding van verwerende partij in de gegeven omstandigheden dan ook onredelijk. Bovendien dient te worden vastgesteld dat verwerende partij niet betwist dat zij wel degelijk heeft gestudeerd aan de universiteit, minstens de eerste twee jaren economie, terwijl zij zich ook de datum van aanvang van haar studies niet onmiddellijk kon herinneren tijdens het interview. Verzoekende partij blijft verder bij de uitleg die zij gaf

voor de geldigheidsduur van haar studentenkaart tot september 2006. Verwerende partij lijkt enkel te betwisten dat zij in 2009 laatstejaarsstudent was aan de Vrije Universiteit van Shiraz, besluit verzoekende partij.

2.2.5.2. Daargelaten de door verwerende partij gedane vaststelling dat verzoekende partij weinig geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over haar universitaire studies, merkt de Raad op dat in de besteden beslissing eveneens wordt aangehaald dat het feit dat verzoekende partij zich een week na de verkiezingen naar de universiteit begaf om haar laatste twee herexamens af te leggen, moeilijk in overeenstemming te brengen valt met haar aangehaalde vrees voor haar leven na de arrestatie van haar vader en de huiszoeking in haar ouderlijke woning. Verwerende partij merkt hierbij op dat verzoekende partij tijdens haar gehoor heeft aangegeven dat de politie tijdens de huiszoeking haar studentenkaart in beslag nam, waardoor het niet onlogisch is om ervan uit te gaan dat verzoekende partij eveneens op de universiteit zou worden gezocht. De uitleg van verzoekende partij dat zij ondanks de vrees voor haar leven nog haar twee laatste herexamens probeerde af te leggen aan de universiteit en dat zij, wanneer haar deelname werd geweigerd, beseftte dat haar toekomst in Iran uitzichtloos was, verandert niets aan voormelde motivering. Ook deze vaststelling vertrekend vanuit haar beweerde laatstejaars student zijn verhindert enig geloof te hechten aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas.

2.2.6.1. Aangaande de motivering dat verzoekende partij haar deelname aan de betoging daags na de presidentsverkiezingen niet aannemelijk kan maken, haalt verzoekende partij nogmaals aan dat zij nooit een politiek actief persoon is geweest. Dat zij zich de exacte route van de betoging van midden 2009 niet kan herinneren is volgens haar dan ook begrijpelijk. Verzoekende partij geeft verder ter vergoelijking aan dat deze gebeurtenis dateert van lang geleden en dat deze dag bovendien een kantelpunt betreft in haar leven. Immers, haar vader wordt gearresteerd en de ouderlijke woonst wordt daags nadien, op 14 juni 2009, doorzocht. Ondanks de vrees voor haar leven probeert zij nog haar twee laatste herexamens af te leggen aan de universiteit. Wanneer haar deelname haar geweigerd wordt, beseft zij dat haar toekomst in Iran uitzichtloos is. Op aanraden van haar moeder verhuist ze naar een tante in Bandar Abbas om te zien hoe de situatie alsnog zal evolueren. Na een nieuw bezoek van de politie in juli 2009 en het gebrek aan enig nieuws omtrent haar vader, vlucht zij uit Iran, legt verzoekende partij uit.

2.2.6.2. Verwerende partij motiveert in haar beslissing dat verzoekende partij niet kon zeggen wie er tot de betoging had opgeroepen, welke route de betoging nam en of er tijdens deze betoging slachtoffers zijn gevallen. De uitleg dat zij nooit een politiek actief persoon is geweest, dat deze betoging reeds dateert van 2009 en dat deze dag bovendien een kantelpunt vormt in haar leven, kan haar quasi totale onwetendheid over dit evenement niet goedpraten. Verzoekende partij geeft immers zelf duidelijk aan in haar verzoekschrift dat zij door haar deelname aan deze betoging ernstige problemen heeft gekend, hetgeen er uiteindelijk zelfs toe heeft geleid dat zij haar land van herkomst is moeten ontvluchten. De Raad acht het dan ook niet aannemelijk dat verzoekende partij dergelijke risico's zou hebben genomen zonder zich terdege te hebben geïnformeerd over dit evenement. Bovendien kan men ervan uitgaan dat, indien verzoekende partij werkelijk zou hebben deelgenomen aan deze protestbetoging, zij toch wel ongeveer zou moeten kunnen zeggen welke route er tijdens deze betoging werd genomen.

2.2.7. Aangaande de argumentatie van verzoekende partij betreffende de opmerking dat verzoekende partij en haar familie geen stappen hebben ondernomen om ruchtbaarheid te geven aan de verdwijning van haar vader, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan. De Raad wenst er wel nog op te wijzen dat in de bestreden beslissing tevens gemotiveerd wordt dat verzoekende partij tegenstrijdige opeenvolgende verklaringen heeft afgelegd over het moment waarop haar vader zou zijn gearresteerd. Aangezien verzoekende partij dit motief onbesproken laat in het verzoekschrift, wordt deze vaststelling door de Raad als onbetwist en vaststaand beschouwd.

2.2.8.1. Verzoekende partij wijst erop dat zij een internetartikel heeft neergelegd waaruit blijkt dat de woordvoerder van het ministerie van justitie verklaarde dat zij die het land verlaten hebben naar aanleiding van de gebeurtenissen in 2009 kunnen terugkeren naar Iran, maar dat zij zullen worden opgevolgd door de autoriteiten. Volgens verzoekende partij heeft verwerende partij ten onrechte de waarachtigheid van het betreffende stuk niet verder onderzocht.

2.2.8.2. De Raad merkt op dat in de bestreden beslissing gemotiveerd wordt dat bovenvermeld artikel geen betrekking heeft op verzoekende partij aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan haar activiteiten in de nasleep van de presidentsverkiezingen van 12 juni 2009. Het spreekt voor zich dat, indien er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden politieke activiteiten en de problemen die zij hierdoor zou hebben ondervonden in Iran, het bijbrengen van een internetartikel over de mogelijke gevolgen voor terugkerende personen die eerder Iran verlieten naar aanleiding van de gebeurtenissen in 2009, geen enkel soelaas biedt.

2.2.9. Verzoekende partij bemerkt dat zij heeft aangegeven dat de politie in september 2013 opnieuw de ouderlijke woonst heeft doorzocht, op zoek naar haar, maar dat verwerende partij daaromtrent geen enkele motivering uiteenzet in haar beslissing. Ook op dit punt wordt de formele motiveringsplicht geschonden, argumenteert verzoekende partij. De Raad stelt vast dat verwerende partij in haar beslissing op genoegzame wijze gemotiveerd heeft waarom aan het door verzoekende partij voorgehouden asielaas geen geloof kan worden gehecht. Uit de bestreden beslissing, alsmede uit de andere stukken van het administratief dossier, zoals het gehoorverslag (stuk 4), blijkt eveneens dat verwerende partij hierbij rekening heeft gehouden met alle door verzoekende partij aangereikte feiten en documenten. Het gegeven dat het door verzoekende partij aangegeven bezoek van de politie niet uitdrukkelijk wordt besproken in de bestreden beslissing, betekent niet dat verwerende partij bepaalde elementen niet in aanmerking zou hebben genomen.

2.2.10. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing eveneens gemotiveerd wordt dat er maar weinig geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij verklaarde reisweg en de daarbij gebruikte documenten. Verwerende partij stelt vast dat verzoekende partij, behalve de naam en de geboortedatum, die haar eigen geboortedatum was, geen informatie kon geven over de door haar aangenomen valse identiteit. Zo bleek zij niet op de hoogte te zijn van de vermelde geboorteplaats en kon zij niet zeggen of het vervalst paspoort al dan niet een visum bevatte. Verwerende partij motiveert waarom zij dergelijke verklaringen niet aannemelijk vindt en zij verwijst hierbij naar de objectieve landeninformatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Verwerende partij merkt hierna nog op dat verzoekende partij geen enkel stuk kon neerleggen ter staving van haar reisweg. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen enkel verweer aanbrengt teneinde afbreuk te doen aan het voormelde. De motivering in kwestie wordt dan ook door de Raad als onbetwist en vaststaand beschouwd.

2.2.11. Uit het geheel van het voorgaande, dient te worden besloten dat aan het door verzoekende partij voorgehouden asielaas geen geloof kan worden gehecht. Om die reden kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.12. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.13. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT